ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΩΤΑΚΗΣ

Η πικρή αλήθεια

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Σωτάκης: *Η πικρή αλήθεια*

ISBN 978-960-04-5540-3

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Δημήτρης Σωτάκης, 2025*
© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2025*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
ΚΕΔΡΟΣ e-mail: books@kedros.gr

1

Γέρικη Αρκούδα

Οι συστάδες των δέντρων έκρυβαν τη θέα προς τη βουνοκορφή όπου βρισκόταν το ξενοδοχείο. Έπρεπε πρώτα να διασχίσουν την απόσταση μέχρι την αποξηραμένη λίμνη, νότια της πεδιάδας, για να μπορούν να έχουν απρόσκοπτη θέα προς εκείνη την κατεύθυνση. Το αυτοκίνητο κινούνταν σε ευθεία γραμμή, σαν να το είχαν βάλει στον αυτόματο πιλότο, αφού η λεωφόρος ανάμεσα στα πανύψηλα δέντρα ήταν ευθύγραμμη, χωρίς καμία απολύτως στροφή, και κανένα αυτοκίνητο εκτός από το δικό τους δεν φαινόταν στην άκρη του ορίζοντα. Κάθε φορά που το βλέμμα τους περνούσε μέσα από τα επιβλητικά δέντρα μπορούσαν να δουν τον εύφορο κάμπο και τα αγροτικά σπίτια, κυρίως στην αριστερή πλευρά της πορείας τους, όπου η έκταση ήταν περισσότερο καλλιεργή-

σιμη. Οι αγρότες περιφέρονταν ανάμεσα σε άλογα και αγελάδες, στα μάτια τους έμοιαζαν όλοι ίδιοι, φορούσαν χαμηλές μπότες, φαρδιά παντελόνια και καρό πουκάμισα, κάποιοι και καπέλα με γείσο για τον ήλιο, που έπεφτε αδυσώπητος πάνω στα κεφάλια τους. Το τοπίο διέθετε μια ευχάριστη μονοτονία, γαλήνιο και αδιατάρακτο κάθε φορά που το επισκέπτονταν.

Όλη τη διάρκεια της χρονιάς η επιστροφή τους εκεί αποτελούσε την καθιερωμένη συζήτηση μετά τα κυριακάτικα γεύματα στην αυλή του σπιτιού. Δεν λαχταρούσαν μόνο να ξαναβρεθούν στην περιοχή, μα έκαναν νέα σχέδια, προγραμμάτιζαν με την παραμικρή λεπτομέρεια το πλάνο της κάθε μέρας, πότε θα πήγαιναν για κολύμπι στην παραλία με τις καλαμιές, πότε θα επισκέπτονταν το εστιατόριο με τους διάφανους τοίχους πίσω από τη ρεσεψιόν, πότε θα περνούσαν ένα ολόκληρο απόγευμα στο λούνα παρκ που ήταν στημένο στην αλάνα πίσω από την πισίνα. Στην πραγματικότητα, όλη τη χρονιά ζούσαν γι' αυτές τις καλοκαιρινές διακοπές, για τις οποίες είχαν πάντα την ίδια λαχτάρα, μια που φέτος θα ήταν η πέμπτη συνεχής χρονιά που θα ταξίδευαν μέχρι εκεί και η διάθεσή τους δεν έδειχνε να μειώνεται στο παραμικρό.

Δεν απείχαν πια παρά καμιά δεκαπενταριά χιλιόμετρα από τον προορισμό τους. Η μητέρα, η Μαρία, πρότεινε να σταματήσουν για ένα αναψυκτικό σε μια ξύλινη καντίνα που ξεπετάχτηκε μπροστά τους καθώς έβγαιναν στον ανηφορικό δρόμο προς το ξενοδοχείο. Η ζέστη ήταν αφόρητη. Ήταν ένα μικρό κιόσκι με τρία τραπεζάκια στην άκρη, η ταμπέλα φαινόταν από μακριά: Αναψυκτικά-Σάντουιτς. Τα δύο από τα τραπεζάκια ήταν ήδη πιασμένα, το άλλο έμοιαζε να τους περιμένει, ωστόσο κανείς δεν φάνηκε να συμφωνεί με την ιδέα της Μαρίας. Πρώτος διαμαρτυρήθηκε ο οκτάχρονος Φέριν:

– Όχι, μαμά! Μη σταματήσουμε τώρα, είμαστε κοντά, δεν θέλω!

– Μα ο μπαμπάς οδηγεί τόσες ώρες, μπορεί να θέλει να ξεκουραστεί λίγο, έκανε η Μαρία και τον κοίταξε με ήπια αυστηρό βλέμμα.

– Έχει δίκιο η μαμά, μην κοιτάς μόνο τον εαυτό σου, πετάχτηκε η κατά τρία χρόνια μεγαλύτερη αδερφή του, η Σο, και ο Φέριν κούρνιασε μετανιωμένος στη θέση του.

Ο πατέρας έδωσε τη λύση, με ένα διάπλατο χαμόγελο να σχηματίζεται στο πρόσωπό του:

–Λοιπόν, ας ηρεμήσουμε. Σταματάω ένα λεπτό να πάρω ένα μπουκάλι νερό και συνεχίζουμε χωρίς

διάλειμμα. Όποιος θέλει να κατέβει ας κατέβει, θα πάρω το νερό και φύγαμε.

Η Μαρία τον κοίταξε ικανοποιημένη, τα παιδιά δεν είπαν λέξη. Σε λίγο ο Πο Λέντις πάρκαρε το αυτοκίνητο, τράβηξε το χειρόφρενο και κατέβηκε.

Ο υπάλληλος της καντίνας ήταν ένας άντρας γύρω στα εξήντα. Στο μέτωπό του σχηματίζονταν δύο έντονα αυλάκια, σαν κάποιος να είχε χαράξει με ένα μαχαίρι δύο τομές σε εκείνο το σημείο. Κατά τα άλλα, το πρόσωπό του δεν είχε ρυτίδες, μόνο κάποιες ζάρες γύρω από τα μάτια και τα μικρά χείλη του. Φορούσε άσπρη ποδιά, μα έμοιαζε περισσότερο με νοσοκόμο παρά με εργαζόμενο σ' εκείνο το απομακρυσμένο κιόσκι, που προφανώς χρησίμευε για να ξαποσταίνουν λίγο οι επισκέπτες του βουνού. Ο Πο τον πλησίασε και, αφού τον καλημέρισε, του ζήτησε χαμογελώντας ένα μπουκάλι νερό. Ο άντρας ανταπέδωσε τον χαιρετισμό, μα φάνηκε πως είχε διάθεση για περισσότερη κουβέντα.

– Το βάλατε για την κορυφή; τον ρώτησε απιθώνοντας το μπουκάλι μπροστά του, στον μεταλλικό πάγκο.

– Ναι, για τις διακοπές μας, απάντησε πρόθυμα ο Πο και δοκίμασε με την παλάμη του τη θερμοκρασία του νερού.

– Το βουνό είναι ιδανικό για ξεκούραση, θα μείνετε πολύ; συνέχισε ο υπάλληλος της καντίνας και τον κοίταξε με την οικειότητα ανθρώπου που γνωρίζει αρκετά καλά τον συνομιλητή του.

– Έχουμε κλείσει για είκοσι μέρες. Δεν μας φτάνουν, αλλά μας περιμένουν πολλές δουλειές στην πόλη, απάντησε ο Πο Λέντις και έβγαλε το πορτοφόλι του για να πληρώσει.

– Καλές είναι οι είκοσι μέρες, αποφάνθηκε ο άντρας και πήρε το χαρτονόμισμα που είχε αφήσει στον πάγκο ο Πο.

Χωρίς να συνεχίσει τις ερωτήσεις, του έδωσε τα ρέστα, έκλεισε το ταμείο και τον αποχαιρέτησε:

– Καλά να περάσετε!

Ο Πο επέστρεψε στο αυτοκίνητο, έβαλε μπρος και βγήκε πάλι στον ανηφορικό αυτοκινητόδρομο. Κοίταξε μέσα απ᾽ τον καθρέφτη τα παιδιά. Η Σο έμοιαζε κάπως κουρασμένη, οι έξι σχεδόν ώρες οδήγησης είχαν αφήσει τα σημάδια τους, ενώ ο Φέριν είχε πιάσει να διαβάζει ανόρεχτα ένα κόμικ, κοιτώντας μια τις σελίδες του και μια την αδερφή του, που είχε γείρει πάνω του έτοιμη να αποκοιμηθεί. Η Μαρία φαινόταν ευδιάθετη, δεν έκρυβε τη χαρά της που επιτέλους είχε έρθει αυτή η στιγμή του χρόνου. Ακουμπούσε το κεφάλι της τρυφερά στον ώμο του

Πο και έκλεινε τα μάτια της απολαμβάνοντας τον ζεστό αέρα που τη χτυπούσε καθώς διένυαν τα τελευταία χιλιόμετρα του ταξιδιού.

Ο Πο, παραδόξως, έδειχνε πως οι τόσες ώρες οδήγησης δεν τον είχαν καταπονήσει ούτε στο ελάχιστο. Είχε διπλώσει τα μανίκια του πουκαμίσου του μέχρι τους αγκώνες, φορούσε γυαλιά ηλίου και είχε συγκεντρωθεί στο καθήκον του μπροστά στο τιμόνι χωρίς να παραπονεθεί ούτε λεπτό. Παρά τα πενήντα τέσσερα χρόνια του, το σώμα του βρισκόταν σε εξαιρετική κατάσταση. Είχε αρχίσει να χάνει μόνο λίγα μαλλιά στο πίσω μέρος του κεφαλιού, αλλά, ακόμη κι έτσι, απέπνεε μια φρεσκάδα και νεανικότητα αξιοζήλευτη για τους συνομήλικούς του.

Η Μαρία δίπλα του ήταν, χωρίς δεύτερη σκέψη, πολύ ταιριαστή. Πέντε χρόνια νεότερη, μα κι εκείνη δεν φαινόταν πάνω από σαράντα. Το σώμα της ήταν σφιχτό και ευλύγιστο, τα χέρια της νευρικά και ζωηρά, θα έλεγε κανείς ότι ήταν αθλήτρια, έστω μια πρώην αθλήτρια που διατηρούσε τη λάμψη του πρόσφατου παρελθόντος.

Ακόμη κι ένας μέτριος παρατηρητής, με ευκολία θα μάντευε ότι το ζευγάρι παρέμενε ακόμα ερωτευμένο – τουλάχιστον αυτό μαρτυρούσαν οι χειρονο-

μίες, οι κινήσεις και κυρίως οι ματιές που έριχναν ο ένας στον άλλο σε ανύποπτο χρόνο.

Ο Πο Λέντις μείωσε ταχύτητα, αφού στα τελευταία πέντε χιλιόμετρα προς το ξενοδοχείο Γέρικη Αρκούδα ο δρόμος στένευε επικίνδυνα και μέχρι να φτάσει στο πάρκινγκ έπρεπε να προσέχει ιδιαίτερα τις απότομες στροφές. Τα παιδιά, όταν το ξενοδοχείο εμφανίστηκε μπροστά στα ανυπόμονα μάτια τους, ξύπνησαν για τα καλά και κοιτούσαν έξω λες και αντίκριζαν το πιο συγκλονιστικό θέαμα.

– Μαμά, το ξενοδοχείο, φτάσαμε! φώναξε ο Φέριν.

– Γέρικη Αρκούδα λέγεται, άσχετε, τον πείραξε η Σο, που κι εκείνη έλαμπε από χαρά.

Έκαναν μια τελευταία στροφή γύρω από τη μικρή κυκλική έκταση ενός προστατευμένου κλειστού κήπου, που κατά κάποιο τρόπο ήταν το σήμα κατατεθέν του ξενοδοχείου, κάτι σαν σημείο καλωσορίσματος. Δεκάδες αυτοκίνητα ήταν παρκαρισμένα καμιά εκατοστή μέτρα βορειότερα, στο πάρκινγκ της Γέρικης Αρκούδας. Με έναν μικρό ελιγμό, ο Πο επέλεξε να παρκάρει σε μια θέση σχετικά κοντά στην είσοδο, για να μπορούν να βγαίνουν εύκολα για τις εξορμήσεις τους. Βγήκαν από το αυτοκίνητο και στάθηκαν και οι τέσσερις ο ένας δίπλα στον άλλο κοιτάζοντας

την πρόσοψη του ξενοδοχείου. Επιτέλους λοιπόν! Φαινόταν σαν ψέμα ότι βρίσκονταν πάλι εκεί ύστερα από έναν ολόκληρο χρόνο.

Στέκονταν χωρίς να βγάζουν λέξη και παρατηρούσαν την επιβλητική όψη του κτιρίου και τον κόσμο που εκείνη την ώρα μπαινόβγαινε. Οικογένειες που κατευθύνονταν προς το πάρκινγκ, ζευγάρια που κρατιούνταν χέρι χέρι και νεαροί που γελούσαν με την ψυχή τους μέσα σε μια πολύβουη εφηβική κυψέλη. Τίποτα δεν φαινόταν να έχει αλλάξει στον παράδεισό τους, όλα έμοιαζαν ίδια όπως τα είχαν αφήσει το προηγούμενο καλοκαίρι, και κανείς τους δεν ήθελε να χάσει ούτε δευτερόλεπτο από αυτό το απολαυστικό εικοσαήμερο.

Ο Πο άνοιξε το πορτ μπαγκάζ και τράβηξε από το βάθος δύο μεγάλες βαλίτσες κι ένα ψάθινο καπέλο. Η Μαρία πήρε από τις μπροστινές θέσεις κάποια μικροπράγματα και δύο μικρές τσάντες με καλλυντικά και είδη πρώτης ανάγκης. Ο Πο κλείδωσε το αυτοκίνητο και, αφού έριξαν μια βιαστική ματιά πίσω τους μήπως είχαν ξεχάσει κάτι, πήραν τον δρόμο για τη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου.

Ο Πο Λέντις ήταν πιο καλά από ποτέ. Την τελευταία χρονιά είχε κερδίσει το σημαντικότερο λογοτε-

χνικό βραβείο της χώρας και τα περισσότερα βιβλία του μεταφράζονταν σε πολλές γλώσσες, γεγονός που τον είχε απαλλάξει από τα οικονομικά προβλήματα του παρελθόντος, τότε που ήταν ακόμα ένας απλός καθηγητής λογοτεχνίας στο δημόσιο λύκειο της πόλης. Στην πραγματικότητα, η ζωή του είχε αλλάξει με το τρίτο του βιβλίο, *Μάχη σε σκληρό κράσπεδο*, το οποίο είχε εκδοθεί δεκαπέντε χρόνια πριν και τον είχε φέρει στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας αλλά και στις λίστες των ευπώλητων. Από τότε η οικογένεια Λέντις είχε βρεθεί να ζει στον όγδοο όροφο μιας πολυτελούς πολυκατοικίας του κέντρου, ο Πο είχε παραιτηθεί από την καθημερινή δουλειά του και είχε αφοσιωθεί στη συγγραφή των βιβλίων του.

Πράγματι, αυτή η κίνηση δεν είχε αποδειχθεί λανθασμένη. Τα επόμενα χρόνια είχαν ακολουθήσει εννέα βιβλία, τα περισσότερα από τα οποία είχαν σημειώσει μεγάλη επιτυχία. Ύστερα από μια κρίση άγχους τρία χρόνια πριν με το τότε μυθιστόρημα του, που είχε περάσει σχεδόν απαρατήρητο, όλα είχαν μπει στη θέση τους με το τελευταίο βιβλίο, *Το λάθος νόημα*, το πιο πετυχημένο από το ξεκίνημα της καριέρας του.

Με τη Μαρία γνωρίζονταν από τα φοιτητικά ακόμη χρόνια. Σε εκείνη την εποχή της ανεμελιάς ποτέ

δεν υπήρξαν ζευγάρι, ήταν δυο φίλοι που μοιράζονταν τα πάντα, αλλά σταδιακά αντιλήφθηκαν ότι χρειάζονταν ο ένας τον άλλο και τα φιλικά αισθήματα δεν ήταν τα μόνα που τους συνέδεαν. Έζησαν μαζί σε ένα διαμέρισμα στα προάστια, όταν ο Πο πρωτοδιορίστηκε καθηγητής στο σχολείο και η Μαρία εργαζόταν στο μεσιτικό γραφείο ενός μακρινού θείου της.

Μια εικοσαετία πέρασε πάνω κάτω σε αυτούς τους ρυθμούς, και όλα έδειχναν ότι είχαν απομακρυνθεί από την ιδέα να κάνουν παιδιά. Κι όμως, μετά την επιτυχία των πρώτων βιβλίων του Πο, η Μαρία έμεινε έγκυος στη Σο. Η γέννηση του Φέριν, ακριβώς τρία χρόνια αργότερα, ήρθε ως ένα πολύ φυσιολογικό γεγονός. Το μικρό διαμέρισμα στα προάστια εγκαταλείφθηκε, και με το παχυλό εισόδημα από τη λογοτεχνική του δραστηριότητα ο Πο αγόρασε το σπίτι όπου ζούσαν μέχρι σήμερα, στην πιο ακριβή συνοικία της πόλης.

Όταν τα παιδιά μεγάλωσαν αρκετά, άρχισαν να ταξιδεύουν όλοι μαζί, μα μόνο τους καλοκαιρινούς μήνες – εκτός από μερικές εξαιρέσεις, όπως εκείνη του γάμου του αδερφού του Πο στη συμπρωτεύουσα, όπου έμειναν μία ολόκληρη εβδομάδα καταμεσής του χειμώνα –, γιατί την υπόλοιπη χρονιά ο Πο

έγραφε συστηματικά και η Μαρία εργαζόταν πλέον ευκαιριακά σε μια εταιρία τροφίμων που διατηρούσε ο μεγάλος της αδερφός. Τα παιδιά εξάλλου πήγαιναν στο σχολείο. Η Σο ήταν ένα πνευματώδες, πολύ ώριμο κορίτσι με σγουρά ξανθά μαλλιά και μεγάλα έξυπνα μάτια. Το δέρμα της ήταν πολύ ανοιχτόχρωμο, μάλλον δεν έμοιαζε πολύ σε κανέναν από τους γονείς της, σίγουρα καθόλου στη Μαρία, που ήταν μελαχρινή, με μαύρα μαλλιά και σκούρα μάτια. Ο μικρότερος Φέριν είχε μια κωμική αφέλεια στην όψη, ευέξαπτος μα και πολύ ευαίσθητος, και κάπως μικρόσωμος για την ηλικία του.

Θα έλεγε κανείς ότι ο τρόπος που είχαν οργανώσει τη ζωή τους ήταν πολύ ευέλικτος, δεν υπήρχαν άσκοπες εντάσεις ή μικροπρέπειες ανάμεσα στο ζευγάρι, οι διαφωνίες τους περιορίζονταν σε ασήμαντα καθημερινά θέματα και εξατμίζονταν σε ελάχιστα λεπτά. Ίσως να διέθεταν την επίγνωση ότι είχαν ευνοηθεί από τη μοίρα, με τη μεγάλη επιτυχία του Πο και την αγάπη που έτρεφαν ο ένας για τον άλλο, και κανείς από τους δύο δεν είχε ποτέ την ανόητη έμπνευση να τα τινάξει όλα στον αέρα.

Η ιδέα για τις διακοπές στη Γέρικη Αρκούδα είχε γεννηθεί από μια τηλεοπτική διαφήμιση. Έτσι, τόσο απλά. Στην αρχή όλοι είχαν γελάσει με το όνομα του

ξενοδοχείου, που ήταν χτισμένο στο δυτικό άκρο της μεγαλύτερης οροσειράς της χώρας, εξακόσια χιλιόμετρα μακριά από το πολυτελές διαμέρισμά τους. Τέσσερα χρόνια πριν είχαν τολμήσει για πρώτη φορά να κάνουν το πείραμα και να το επισκεφθούν, και όχι απλώς δεν το είχαν μετανιώσει, αλλά από τότε τους είχε πιάσει ένα είδος εμμονής με αυτό.

Είχαν αποκτήσει εκπληκτική οικειότητα με την περιοχή και τους ανθρώπους εκεί. Γιατί υπήρχαν και άλλοι πιστοί επισκέπτες της Γέρικης Αρκούδας, που – όπως η οικογένεια Λέντις – επέστρεφαν κάθε καλοκαίρι για να απολαύσουν τη ζωή στο αγαπημένο τους μέρος. Έτσι, γνώριζαν ήδη πρόσωπα και καταστάσεις, είχαν κάνει κάποιες γνωριμίες, έστω κι αν εμφανίζονταν στη ζωή τους μόνο αυτές τις μέρες των διακοπών. Ακόμη και τα παιδιά ανυπομονούσαν να ξανασυναντήσουν τους φίλους που είχαν κάνει εκεί, με τους οποίους περνούσαν πολύ χρόνο παίζοντας και τρέχοντας γύρω από τη μεγάλη πισίνα πίσω από την επιβλητική μπροστινή σάλα, στο νότιο κομμάτι του τεράστιου οικοδομήματος. Ο Πο και η Μαρία είχαν επίσης κάνει μερικούς συγκεκριμένους φίλους, κυρίως ένα δυο ζευγάρια, με τους οποίους συχνά έτρωγαν μαζί και έπιναν ένα βραδινό ποτό στο μπαρ του ξενοδοχείου. Κανείς δεν έμενε παραπονεμένος.

Σε όλους αναλογούσε κάτι σε αυτή την καλοκαιρινή συμφωνία ξεγνοιασιάς και ευδαιμονίας.

Η ρεσεψιόν ήταν γεμάτη κόσμο. Δύο υπάλληλοι εξυπηρετούσαν τους νεοφερμένους παραθεριστές, και μπροστά από τον καθένα είχε σχηματιστεί ήδη μία ουρά. Η οικογένεια Λέντις στάθηκε σ' εκείνη που κατέληγε στον Τζον, τον οποίο γνώριζαν χρόνια πια, από τις προηγούμενες επισκέψεις τους. Ήταν ένας άντρας γύρω στα σαράντα, πολύ ευχάριστος στην όψη, με ένα λαμπερό και ανεπιτήδευτο χαμόγελο να συνοδεύει κάθε φράση του. Από όσο θυμούνταν, ένας θείος του ήταν ένας από τους ιδιοκτήτες της Γέρικης Αρκούδας, και έτσι ο Τζον εργαζόταν χρόνια εκεί. Δίπλα του στεκόταν μια νεαρή υπάλληλος που την έβλεπαν για πρώτη φορά, ένα όμορφο κορίτσι με καστανά φουντωτά μαλλιά και εντυπωσιακό λευκό πουκάμισο, πάνω στο οποίο ήταν καρφιτσωμένη μια κονκάρδα με το λογότυπο του ξενοδοχείου.

Οι ουρές καθυστερούσαν, γιατί εκείνη την ώρα είχαν φτάσει δύο μεγάλα γκρουπ τουριστών και έπρεπε να τακτοποιηθούν στα δωμάτιά τους. Ο Τζον και η νεαρή υπάλληλος έλεγχαν με προσοχή τα διαβατήριά τους, παρέδιδαν τις αποσκευές τους ανά δω-

μάτιο στους αχθοφόρους και τους εξηγούσαν όλες τις λεπτομέρειες για την παραμονή τους στη Γέρικη Αρκούδα. Μια υπέρβαρη κυρία χασκογελούσε χαρακτηριστικά και αστειευόταν με όλους τους υπόλοιπους, όλοι γελούσαν με την καρδιά τους με κάτι που είχε συμβεί στο τουριστικό λεωφορείο που τους είχε μεταφέρει μέχρι εκεί, αλλά με τόσα χαχανητά ήταν αδύνατον να καταλάβει κανείς τι ακριβώς ήταν αυτό. Στις μεγάλες σκάλες αριστερά και δεξιά της ρεσεψιόν ανεβοκατέβαινε πολύς κόσμος, επικρατούσε ένας ενθουσιώδης αναβρασμός, έμοιαζε λες και όλοι συμμετείχαν σε μια μεγάλη, ξέφρενη γιορτή.

Όταν πια τσεκαρίστηκε και ο τελευταίος επισκέπτης από το πολυπληθές γκρουπ, ο Πο Λέντις στάθηκε μπροστά στον πάγκο του Τζον με ένα διάπλατο χαμόγελο.

– Τζον! Πώς είσαι; αναφώνησε με την οικειότητα με την οποία μιλά κανείς σε έναν παλιόφιλο.

Ο υπάλληλος έκανε έναν απροσδιόριστο μορφασμό χωρίς να ανταποδώσει. Μετά, σαν να μην είχε ακούσει καν τον χαιρετισμό του Πο, ρώτησε:

– Καλημέρα, πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

Ο Πο αρχικά σάστισε, αλλά αμέσως ξέσπασε σε ένα αυθόρμητο γέλιο και συνέχισε:

– Τζον, σε βλέπω σε πολύ καλή διάθεση, ακόμα

δεν ήρθαμε και άρχισες την πλάκα! Τι γίνεται; Πώς πάει φέτος η σεζόν;

Ο Τζον όμως δεν άλλαξε στάση. Αντίθετα, έδειξε κάπως ενοχλημένος από την υπερβολική οικειότητα του Πο. Τον κοίταξε για λίγο αμήχανα, προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του και ξαναμίλησε:

– Είμαι καλά, ευχαριστώ. Έχετε κάνει κράτηση;

Ο Πο κοίταξε με απορία τη Μαρία, που εν τω μεταξύ είχε πλησιάσει και άκουγε τη συζήτηση.

– Ναι, έχουμε κάνει... όπως συνήθως. Μα τι υποδοχή είναι αυτή, Τζον; Μήπως συνέβη κάτι με τους προηγούμενους και σε τάραξε;

Ύστερα από αυτή την ερώτηση ο Τζον έδειξε καθαρά τη δυσαρέσκειά του και δεν μπήκε καν στον κόπο να απαντήσει, απλώς κοίταξε το ζευγάρι και συνέχισε διεκπεραιωτικά:

– Μπορώ να έχω ταυτότητες ή διαβατήρια, παρακαλώ;

– Μα, ναι, φυσικά, και βέβαια μπορείς, όπως θες, φίλε! απάντησε με κάποια ειρωνεία ο Πο, ενώ ο εκνευρισμός του ήταν εμφανής.

Η Μαρία τον ακούμπησε στον ώμο και του ψιθύρισε «Ηρέμησε, άσ' τον, μην ασχολείσαι, μπορεί να έχει τα δικά του».

Ο Πο συγκατένευσε και της έδωσε ένα απαλό φιλί

στο μάγουλο, το είχε ήδη μετανιώσει που είχε χάσει την ψυχραιμία του. Όσο ο Τζον έλεγχε την κράτησή τους, ο Φέριν άρχισε τα παράπονα:

– Θέλω να πάω στην πισίνα, μπαμπά, γιατί κάνετε μια ώρα;

– Ηρέμησε, περίμενε πίσω με την αδερφή σου! τον έβαλε στη θέση του με αυστηρή φωνή η Μαρία.

Η Σο είχε καθίσει σε μία από τις βαλίτσες και περίμενε υπομονετικά. Ο Πο και η Μαρία κοιτάχτηκαν με νόημα, σαν να ήθελαν να γελάσουν για εκείνη την άβολη στιγμή με τον Τζον. Σε λίγο άκουσαν και πάλι τη φωνή του:

– Λυπάμαι, αλλά δεν βλέπω κράτηση στο όνομά σας.

Ο Πο πετάχτηκε σαν να τον είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα.

–Τι; Τι είναι αυτά που λες; Αυτό είναι απαράδεκτο!

Η φωνή του ακούστηκε επιθετική, όχι με μεγάλη ένταση, αλλά έδειχνε φανερά την ενόχλησή του από τη συμπεριφορά του αδιάφορου υπαλλήλου.

–Σε παρακαλώ, κοίταξε καλά πάλι! Έχουμε κλείσει το δωμάτιο από τον Μάρτιο, μην παίζεις μαζί μας!

Η Μαρία προσπάθησε να τον καθησυχάσει, τα

παιδιά κατάλαβαν ότι επικρατούσε αναταραχή και πλησίασαν.

– Τι να σας πω, εδώ, στο αρχείο των κρατήσεων, δεν βλέπω τίποτα.

– Άκου να δεις, είμαστε πολύ κουρασμένοι, δεν θα ανεχτώ για πολύ αυτές τις ασυναρτησίες, θέλουμε να πάμε στο δωμάτιό μας!

Το πρόσωπο του Πο είχε γίνει κατακόκκινο από τον εκνευρισμό. Η Μαρία, σε δύσκολη θέση, προσπάθησε να τον ηρεμήσει, τον αγκάλιασε απαλά από τη μέση, σαν να φοβόταν ότι από στιγμή σε στιγμή θα ορμούσε στον Τζον, αλλά ο Πο δεν έλεγε να ησυχάσει.

– Μα σας λέω, κοιτάξτε και μόνος σας, αν και δεν είμαι υποχρεωμένος να το κάνω, ορίστε, εδώ είναι όλη η λίστα κρατήσεων που έγινε τον Μάρτιο, βλέπετε κάπου το όνομά σας;

Και λέγοντας αυτό ο Τζον γύρισε προς το μέρος του Πο την οθόνη του υπολογιστή. Ψηλά στο ανοιχτό αρχείο αναγραφόταν η λέξη «Μάρτιος» και πιο κάτω, από μέρα σε μέρα μέχρι την τελευταία του μήνα, ονοματεπώνυμα και ημερομηνίες κράτησης. Το δικό του δεν αναγραφόταν πουθενά. Ο Πο τράβηξε νευριασμένος το βλέμμα του.

– Μα έχουμε πληρώσει γι᾽ αυτό το δωμάτιο! ακού-

στηκε η φωνή της Μαρίας, που ωστόσο έδειχνε πολύ πιο ψύχραιμη από τον σύζυγό της.

– Αποκλείεται, σας είπα! επέμεινε ο Τζον. Δεν υπάρχει καμία χρέωση στο όνομά σας!

–Πο, σε παρακαλώ, μπορείς να τσεκάρεις την κάρτα σου από την εφαρμογή της τράπεζας; Δεν μπορεί, η συναλλαγή θα φαίνεται.

– Ναι, καλή ιδέα, συμφώνησε ο Πο, που φαινόταν να έχει ξεπεράσει το πρώτο σοκ και έδειχνε κάπως πιο ήρεμος.

– Θα σας παρακαλούσα μόνο, έκανε ο Τζον, να κάνετε λίγο στην άκρη μέχρι να το βρείτε, γιατί περιμένουν κάποιοι κύριοι στην ουρά.

– Καλώς..., είπε χαμηλόφωνα ο Πο και, κάνοντας ένα νεύμα στα παιδιά, πήγαν και κάθισαν σε έναν από τους καναπέδες στο βάθος της αίθουσας για να ξαναβρούν την ψυχραιμία τους και να αναζητήσουν το αρχείο με την κράτηση.

– Μαμά, τι γίνεται; ρώτησε ανήσυχη η Σο. Δεν είχε συνηθίσει να βλέπει τον πατέρα της ταραγμένο.

– Τίποτα, όλα είναι μια χαρά, αγάπη μου, είπε η Μαρία και την κοίταξε καθησυχαστικά.

Ο Πο άρχισε να ψάχνει στο κινητό του. Δεν ήταν και καμιά πολύπλοκη διαδικασία, απλώς έπρεπε να ανατρέξει αναλυτικά στις συναλλαγές που είχαν γί-

νει μέσω της τράπεζάς του τον Μάρτιο και να εντοπίσει την πληρωμή προς τη Γέρικη Αρκούδα. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα μπήκε στη συγκεκριμένη λίστα και άρχισε από την πρώτη εβδομάδα τού μήνα. Με μεγάλη προσοχή έλεγχε μία μία τις συναλλαγές, χωρίς να βιάζεται. Έκανε τον έλεγχο με μεγάλη σχολαστικότητα, κοιτούσε με λεπτομέρεια ξανά και ξανά κάθε του κίνηση μέσα σε εκείνο το χρονικό διάστημα. Όταν πια είχε περάσει την 20ή Μαρτίου και δεν είχε φανεί το παραμικρό, άρχισε να συνειδητοποιεί ότι, πράγματι, κάτι δεν πήγαινε καλά. Όταν ολοκλήρωσε τον έλεγχό του, γύρισε προς τη Μαρία, που καθόταν ακριβώς απέναντι μαζί με τα παιδιά.

– Δεν έχει γίνει κράτηση όντως, κάτι θα έκανα λάθος, κάτι θα πάτησα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας και δεν έχουμε χρεωθεί κανένα ποσό για τη Γέρικη Αρκούδα. Είχε δίκιο αυτός ο ανόητος ο Τζον, δεν ήταν δικό του λάθος.

– Εντάξει, συμβαίνουν αυτά, αφού δεν έχει γίνει η κράτηση, λογικό ήταν να αντιδράσει έτσι.

– Ναι, λογικό, αν ξεχάσουμε βέβαια τον αγενή τρόπο του όταν τον καλημερίσαμε.

– Άσ' το αυτό, Πο, δεν έχει καμία σημασία, τι κάνουμε τώρα;